

Çocuk ve Ay Foku

Ebru Mina TOMURCUK

Çocuk ve Ay Foku

Ebru Mina TOMURCUK

Leo, sıcak açık kahverengi tenli, kısa kıvrıkcık siyah saçlı ve büyük koyu kahverengi gözlü küçük bir çocuktur. Sarı bir tişörtün üzerine kırmızı bir yağmurluk, mavi şort ve yeşil lastik çizme giymişti. Boynunda bir ipe bağlı küçük gümüş bir pusula asılıydı. Özellikle ay dolunay olduğunda ve dalgalar fısıldaştığında, evinin yakınındaki sahili keşfetmeyi çok severdi.

Bir gece, ay parlak ve yuvarlak bir şekilde parladığında, Leo suda parlayan bir şey gördü. Ay ışığı gibi parıldayan gümüş-beyaz tüylü bir foktu. Fokun büyük, yuvarlak mavi gözleri, uzun bıyıkları ve alnında hilal şeklinde bir işaret vardı. Yüzerken yüzgeçleri bir yıldız tozu izi bırakıyordu. Boynunda küçük bir inciyle deniz camından örülmüş ince bir kordon vardı.

"Merhaba," dedi fok. "Ben ay fokuyum. Okyanuslar ve rüyalar arasında yüzerim. Benimle gelmek ister misin?" Leo'nun gözleri kocaman açıldı. Her zaman macera hayali kurardı. Fokun sırtına tırmandı ve arkalarında ışıltılı bir iz bırakarak denizin üzerinde hızla ilerlediler. Ay, dostça bir fener gibi onları izliyordu.

Mercan kalelerinin ve uykulu balık sürülerinin yanından yüzdüler. Ay foku Leo'ya, her şeyin mümkün olduğu rüyaları anlattı. "Rüyalarda uzak yerlere gidebilir ve yeni arkadaşlar edinebiliriz," dedi. Leo fokun pürüzsüz tüylerine sıkıca tutundu. Kendini cesur ve heyecanlı hissetti. Boynundaki gümüş pusula, sanki yolu biliyormuş gibi hafifçe parladı.

Kısa süre sonra hüzünlü, yalnız bir ses duyular. Bu, derin ve yavaş bir balina şarkısıydı. Ay foku sesi takip etti ve sonunda genç bir balina buldular. Çok büyüktü, bir tekneden daha büyüktü, koyu mavi-gri derisi ve soluk benekleri vardı. Sırtına atkı gibi bir yosun tutamı sarılmıştı. Koyu gözleri nazik ama hüzünlü görünüyordu.

"Neden bu kadar hüznölü bir şarkı söylüyorsun?" diye sordu Leo. Balina iç çekti. "Hiç arkadaşım yok. Diğer balinalar çok hızlı yüzüyor ve balıklar benim büyüklüğümünden korkuyor. Ben hep yalnızım." Leo'nun kalbi balina için sızladı. Bazen yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ay foku balinaya nazikçe burnunu sürttü.

Ay fokunun bir fikri vardı. "Leo, pusulan rüya okyanusuna giden yolu bulmamıza yardım edebilir. Orada, balinaya nasıl arkadaş edineceğini gösterebiliriz." Leo başını salladı. Gümüş pusulasını kaldırdı, pusula döndü ve sonra parlayan bir sise doğru işaret etti. Sisın içinden yüzdüler ve birdenbire dünya yumuşak ve ısıltılı bir hal aldı.

Rüya okyanusunda her şey ışıktan yapılmıştı. Yıldız ışığından yapılmış oyuncu yunuslar ve minik galaksilerden kabukları olan kaplumbağalar gördüler. Balina ay fokunun arkasına saklandı. "Ya beni sevmezlerse?" diye fısıldadı. Leo balinanın yüzgecini tuttu. "Sadece kendin ol," dedi. "Nezaket her zaman bir yolunu bulur."

Ay foku balinaya özel bir oyun öğretti. Bir yıldız, bir balık, bir kalp şekline dönüşen baloncuklar üflediler. Rüya yaratıkları merakla yaklaştılar. Balina, güzel bir gökkuşağına dönüşen büyük bir baloncuk üfledi. Yunuslar yüzgeçlerini çırpıldılar. Kaplumbağalar gülümsedi. Balina kendini biraz daha cesur hissetmeye başladı.

Leo'nun bir fikri vardı. Rüya yaratıklarından saklambaç oynamalarını istedi. Balina çok büyük olduğu için en iyi saklanan, ama aynı zamanda şarkı söyleyebildiği ve diğerleri onun şarkısını takip ettiği için en iyi arayan oldu. Herkes güldü ve tezahürat yaptı. Balina utangaç olmayı unuttu. Çok eğleniyordu!

Geri dönme zamanı geldiğinde, balina mutlu görünüyordu. "Arkadaşlar edindim!" dedi. Rüya yunusları onu gerçek okyanusta ziyaret edeceklerine söz verdiler. Ay foku gülümsedi. "Nezaket ve hayal gücü arkadaşları bir araya getirebilir," dedi. Leo balinanın büyük burnuna sarıldı. "Ben de gelip seninle oynayacağım," diye söz verdi.

Gerçek okyanusta, balinanın şarkısı artık hüzünlü değildi. Neşeli, cıvıl cıvıl bir melodiydi. Ay foku Leo'yu eve götürdü. "Senin kalbin çok iyi," dedi. "Unutma, rüyalar bize nasıl önemseyeceğimizi öğretebilir." Leo, fok bir yıldız tozu izi bırakarak yüzerken el salladı. Bu geceyi asla unutmayacağını biliyordu.

Ertesi gün Leo arkadaşlarına balinayı anlattı. Yardım etmek istediler. Üzerinde "Arkadaş Aranıyor!" yazan büyük bir pankart yapıp uçuruma astılar. Şarkılar söyleyip el çırpıldılar. Balina onları duydu ve yaklaştı. İlk başta utangaçtı, ama Leo el salladı. "Gel ve oyna!" diye seslendi.

Balina kıyıya yüzdü. Fazla su sıçratmamaya dikkat etti. Çocuklar güldüler ve yosun şeritleri attılar. Balina su fışkiyeleri üfledi. Bir yunus sürüsü, tıpkı rüyadaki gibi yakınlarda zıpladı. Balina artık yalnız değildi. Birçok yeni arkadaşı vardı ve hep birlikte ışıltılı denizde oynadılar.

Leo kırmızı yağmurluğunu ve yeşil çizmelerini giydi ve gümüş pusulası güneşte parladı. Rüyaların, nezaketle paylaşıldığında gerçek olabileceğini biliyordu. Ay foku uzaktan izliyordu, hilal işareti parlıyordu. Yalnız bir balinanın neşe bulmasına yardım eden çocukla gurur duyuyordu. Ve balina bir teşekkür şarkısı söyledi.

Her gece Leo aya baktı ve gülümsedi. Ay fokunun okyanuslar ve rüyalar arasında yüzerek başkalarına yardım ettiğini biliyordu. Ve bazen, ay dolunay olduğunda, Leo suda bir yıldız tozu izi görürdü. El sallardı, balina şarkı söylerdi ve dünya sıcak ve dostça hissettirirdi. Nezaket ve hayal gücü her şeyi daha güzel yapmıştı.